

Sledování zaměstnanců v rozhodovací praxi inspektorátů práce

Abstrakt

Tato práce se věnuje tématu sledování zaměstnanců ze strany zaměstnavatele. Právní předpisy sledování zaměstnanců připouštějí, avšak silně jej omezují a každý zaměstnavatel tak musí důkladně posoudit, zda podmínky pro jeho zavedení splňuje.

Práce v první řadě uvádí čtenáře do právního rámce problematiky sledování zaměstnanců. Činí tak zmíněním relevantních právních předpisů a kapitolou věnovanou definicím klíčových pojmů, které je potřebné k pochopení tématu sledování zaměstnanců znát, a které jsou náročné na výklad z důvodu jejich neurčitosti, jako jsou pojmy soukromí, sledování, osobní údaj atd.

Následuje podrobný rozbor ustanovení § 316 odst. 1 zákoníku práce, které stanoví zákaz používat prostředky zaměstnavatele k osobní potřebě zaměstnanců a umožňuje zaměstnavateli provádět kontrolu dodržování tohoto zákazu. Zkoumán je také vztah prvního a druhého odstavce § 316 zákoníku práce.

Další část popisuje sledování zaměstnanců se zásahem do jejich soukromí, upravené § 316 odst. 2 zákoníku práce. Autor zkoumá, kteří zaměstnavatelé mohou sledování provádět, o jaké důvody je mohou opřít, jakými způsoby a za jakých podmínek jej mohou provádět. Pozornost je věnována otázkám testu proporcionality, rozsahu sledování, souhlasu zaměstnanců se sledováním či plněním informační povinnosti zaměstnavatele.

Autor uvádí též následky porušení právních předpisů upravujících sledování zaměstnanců, které hrozí zaměstnavateli a zaměstnancům. Oba tyto subjekty mohou být z hlediska veřejného práva odpovědné za trestný čin či za přestupek, z hlediska soukromého práva k náhradě škody či nemajetkové újmy. Specifické pro zaměstnavatele jsou procesní dopady neoprávněného sledování, pro zaměstnance pak pracovněprávní odpovědnost spočívající v možnosti skončení pracovního poměru zaměstnavatelem.

Závěrečná část práce se analytickým způsobem věnuje rozboru rozhodnutí orgánů veřejné moci souvisejících se sledováním zaměstnanců, jmenovitě oblastních inspektorátů práce, Úřadu pro ochranu osobních údajů, soudů České republiky a Evropského soudu pro lidská práva. Autor rozhodnutí kriticky hodnotí a zdůrazňuje v nich nalezené nedostatky. Řádné uchopení problematiky stěžuje nízký počet judikatury českých soudů.